

Igo Gruden:

Pesem.

Lep je večer in zrak je ves tih,
roža ne diha in ptica molči;
v misli tihotni, ki v mrak se gubi,
k tebi spuhtel je bolesten moj vzdih.

Spletel bi rad ti girlando iz teh
sladko-opojnih, brezmadežnih sanj,
vseh teh pokojnih glasov, trepetanj,
iz hrepenenja, ki v toplih dlaneh

dvigam ga v solnca medleči odsev:
morda boš slutila, draga, tedaj
mojega srca trpeči smehljaj,
mojega srca drhteči odmev . . .

Poletni večeri.

Bolan sem od vseh teh sanjavih večerov,
od vonja cvetov, ki se dviga nad polje,
od mlačnih valov žuborečih zefirov, *„Zafirov“ mi znan na vseh*
od trudne, v mrakovih izmučene volje.

Meglene tenčice drevesa prepletajo,
v daljavi oblaki toneči gorijo
kot rože bolestne, ki v mrak se razcvetajo . . .
še žarki kot prsti trpeči zvenijo.

O Margit, vsaj misel mi pošlji iz dalje,
vsaj kapljo življenja v to mlačnost soparno!
Glej: zadnji oblak za obzorje že pal je,
in vse obnemoglo je, trudno, brezbarvno . . .

